

και των παιδιων τα χερια μαλλιαζουν.

Δαγκωμενα μολυδια, ξυστρες, πενήνταρακια στις τσέπες μας
τι γινανε ολα αυτα;

Μακρυνανε των παιδιων τα σωματα

ωσαν την γη μακρυα

επανω τους πατανε οι παντες, καμποσοι σε αναπηρικά καρότσκια,

μακρυ ταξιδι στον φθονο και την παραφροσυνη.

Σοδα και νευτωνια συκα θα ξεσπασουν απ το στομα.

ΤΕΛΟΣ

Θρηγει ο Χαροντας γιατι ειναι κι αυτος ανθρωπος

που οταν πεθανει ενα παιδι την θγαζει: ολημερα σ εαν κινηματογραφο.

Lawrence Ferlinghetti (ΗΠΑ)

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Σε δαση που κυλαν πολλα ποταμια

αναμεσα σ αλυγιστες ραχουλες

κι αγρους των παιδικων μας χρονων

που τοξα ουρανια και θημωνιες αμιγουνε στη μνημη

μολο που οι δικои μας «οι αγροι» ησαντε δρομοι

Τα ξαναβλεπω να προβαλλουν κεινα τα μυρια πρωινα

που καθε τι το ζωντανο

ριχνει τη σκια του στην αιωνιοτητα

κι ολημερις το φως

σαν ναναι χαραμα

με τις οξειες σκιες του να σκιαζουν

εαν παραδεισο

που ουτε καν ονειρευτηκα

κι ουτε καν ηξερα να σκεφτω

γι αυτο το αξυριστο σημερα

με τις χλευαστικες κουρουνες του

που σηκωνονται πανω απο δεντρα ξερα

και κλαιουν και κραζουν

κι εξεταζουν καθε δευτερη

ανοιξη και πραξη.

μετ. Χρηστος Τσιαμης

Σωκρατης Α. Σκαρτσής

ΕΞΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

1

Βγηκε ομορφο πανω στο χωμα και στα νερα σα λουλουδι: σα δεντρο σαν πουλι και
το πηγαινε το αερακι δωθε κειθε.

Ηταν σαν τραγουδι.

Το παιδακι καθοταν και το κοιταζε σαν αδερφουλι του. Ηθελε να του βαλει ενα

ονεμα και χαιροταν να φτιανει λογια που του μοιαζανε. Γεμισε ο τοπος πραγμα-
τα που λαμπανε. Το παιδακι κοιταξε κοντα και μακρια, ψηλα και χαμηλα κι α-
νασαινε ωραια. Μετα σηκωθηκε κι αρχισε να τρεχαλαει πανω στις πλακες μαζι
με την πεταλουδιτσα.

2

Το φως ειχε ανοιξει γυρο απ το σπιτι παντου. Ανοιξαμε κι εμεις τα παρα-
θυρα και τις πορτες κι εμιαστε μεσα στο σπιτι και μεσα στο φως. Παντου ηταν
ολα. Μερικα αρχιζαν, οπως τα φυλλα και τα λουλουδια και τα πουλακια. Οι
καρποι θα γινουν στα δεντρα. Εκεινος ο καρπος που αρχισε χτες, σημερα θα ει-
ναι ετοιμος. Ετοιμαστηκε το παιδακι να περπατησει και να παει. Πρωτα στον
καρπο του δεντρου και μετα παντου.

Ξεκινησε και βγηκε απ το σπιτι εξω. Ηταν οπως χτες. Αλλα τα λουλουδια μυρι-
ζανε μαζι με το πουλακι που τραγουδαγε και το δεντρο μ ολα του τα φυλλα
που κουνιουσαντε λιγο.

Βφυγε το παιδακι. Κατεβαινε τα σκαλοπατια: ενα δυο τεσσερα πεντε τρια, δεκα,
δεκαενα, κατεβηκε. Να το δεντρο κι ο καρπος δε φαινεται. Τι καλο που ειναι,
κι η φωνη της μαμιας μεσα στο σπιτι! Το παιδακι πηγε κατω απ το δεντρο. Και
το κοιταζει με τον καρπο γεματο κι ολοκληρο οπως το παιγνιδι που επαιξε χτες,
σαν πολλα παιδακια.

«Γεια σου», ειπε και πηγε παλι στα σκαλοπατια, στο σπιτι. Ο πατερας μιλαγε
ο ολο το σπιτι γελαστα.

3

Μετα το πουλι ηρθε στο κλαδι μπροστα στο παραθυρο. Κοιταξε το παιδι με τα
δυο του μαυρα ματακια, μετα κοιταξε την πεταλουδα που ηρθε απ την ακρη του
ανοιχτου παραθυρου και μετα παλι κοιταξε το παιδακι. Το κλαδι που καθotan
κουνιοταν ωραια. Το παιδι καθotan ακινητο. Το πουλακι ειχεισε τα ματακια του
τα κλεισε και το παιδακι τ ανοιξαν μαζι. Το πουλακι σηκωσε λιγο τα φτερακια
του το παιδι σηκωσε τα χερια του τα κατεβασαν μαζι. Κουνηθηκε το πουλακι, κουνη-
θηκε και το παιδακι. Σκεφτηκε το παιδακι κατι να πει και το πουλακι εδγαλε μια φω-
νουλα που ταιριαζε του παιδιου κι απ τη χαρα του αρχισε να τραγουδαει. Αργα το που-
λακι σηκωθηκε μ ανοιχτα τα φτερα και πεταξε μεσα στο τραγουδι δωθε κειθε, μακρια
κοντα, γρηγορα αργα κι ετσι σηκωσε το παιδακι απ την καρεκλα του κι αρχισε
να χορευει, μετα του πε κι ανοιξε την πορτα και βγηκε εξω και φυγανε μαζι.
Το κλαδακι που ειχε κατσει το πουλακι κουνηθηκε λιγο ακομη καθως το πουλα-
κι κοιταζε πετωντας, το παιδι αρχισε να περπαταει στο δρομο, τα φυλλα κουνι-
σαντε, τα συννεφα παιζανε, οι πετρες ηταν σταματημενες, το σπιτι φαινοταν σα
να μιλαγε. Το παιδι αρχισε ενα παιγνιδι.

4

Μαζεψε τα γραμματα και τ αφησε να σκορπιστουν οπως μπορουσε να σκορπισει
τα μικρα πεσιμενα φυλλαρακια με τα χερακια του. Τα γραμματα ανακατευτηκαν
κι ειχαν ολα τα χρωματα. Πιο ωραια ηταν τα πρασινα μεσα στ αλλα. Ηταν
γραμμες πολλες και καθε ειδους, ολες ωραιες που περναγαν απ τα ματακια του,
το χαιδευαν οπως τα κλαδακια και τα φυλλα και φφφφρρρ σκορπαγαν γυρο. Ειχαν
ωραια φωνη που ερχοταν στο παιδι και το ακουμπαγε κι ενιωθε ωραια, ολο φω-
νη, σαν τραγουδι που γινοταν μονο του και χορευε και κουνιοταν οπως τα κλαδα-
κια στο αερακι, σαν τις γραμμες πανω στο χαρτι που φευγουνε και ξαφνικα
σταματανε. Και σταματανε και το παιδι. Καθεται στην καρεκλα και τις ζωγρα-

φιζει, τις γραφει χωρίς να σταματάει, μέχρι που το μολυβί δεν έχει μωτη. Το καημένο το μολυβί! Το κοιτάει στο χέρι του και μετά το αφήνει απαλά πάνω στο χαρτί, στο μέρος που είναι αγραφο, ασπρο, καθαρό σαν τις ασπρες πλάκες στην πλατεία, σαν τη γαλαξία μεγάλη θάλασσα που εβγαζε τότε στον ύπνο του το α όλο αγαπή πάνω στη βρεγμένη αμμουδιά. Ξεχωρίζει πολύ απ τις άλλες γραμμές, μοιάζει πολύ με τους ανθρώπους. Έτσι ήταν όλα τα γραμμάτα που έδινε η Κυρία. Τα είχε φέρει απ το σπίτι της, μερικές φορές τα είχε πάνω της κι ήταν ομορφη όπως το διδλίο με τα γραμμάτα και τα χρωμάτα που αρχίζει να διαβάζει. Το παιδί έκλεισε τα ματάκια του κι έβαλε το χεράκι του στο μολυβί που του είχαν τελειώσει τα γραμμάτα και οι γραμμές. Κι άρχισαν να ξαναρχονται τα γραμμάτα σιγα σιγα απ όλες τις μεριές και να το μαθαίνουν όλα τα σχέδια και τα πράγματα μέχρι που κοιμήθηκε στο γραμμμένο χαρτί. Απ το αγραφο μέρος όμως, το ασπρο, άρχισε σιγα σιγα ένα κύμα να σκαει απαλά και να απλώνεται μέχρι που έδρεξε το χεράκι του παιδιού και το ξύπνησε. Ήταν όλο νερό και μπορούσε κιόλας νάν το γραφει στο χαρτί.

5

Το παιδί έπαιζε κι εφτιανε όλα τα πράγματα ποτε έτσι ποτε αλλιώς. Όπως τα βλέπε ένα ένα, άρχισε να τα αγαπάει, να τα ξέρει και τ αφήνε έτσι. Κι αυτά μένανε κοντά του και το περιμενανε. Τ αγαπάγε όλα, ήταν πολύ κοντά του, τα είχε σαν τα χέρια του. Ακουμπάγε το ένα, έπιανε το άλλο, μιλάγε με τ άλλο κι όλα ήτανε γύρω του, κοντά η μακριά: τα παιγνίδια, οι τοίχοι, ο δρόμος, η θάλασσα, ο ουρανός, η μητέρα σε μια ακρή γερίμενη, ο πατέρας ερχότανε, παντού τρεχάνε παιδάκια με παιγνίδια και κορδέλλες όλο χρωμάτα. Όλα ήταν γύρω και τα ήξερε όλα, τ αγαπάγε και χτες και σήμερα κι αύριο. Αύριο που τα είδε το πρωί τα θυμότανε όλα όπως σήμερα το πρωί. Έτσι θα τ αφήσει και χτες.

Το παιδί σταμάτησε λίγο και άρχισε να σκεφτεί το χτες και το αύριο. Εμείς ακινητο. Καλά, το ίδιο ήτανε αύριο και χτες και σήμερα. Ακουμπήσε λίγο, στην ακρούλα τ ωραίο του παιγνίδι. Το ήξερε κι αυτό καλά καλά. Πόσο το αγαπούσε! Όλα έτσι είναι. Ήτανε σα να μπαίνουν μέσα του όπως το νερό.

Μετά πήρε το μικρό διδλίο με τα χρωμάτα και τοκανε πολλά χαρτιά και γεμίσε γύρω τον τόπο.

6

Δύο πράγματα μαζί: αν τα ενώσεις φτιάχνεις ένα πράγμα. Ωραία που ήταν εξώ! Έχωσε τα χεράκια του στην αμμο βάθια και μετά τα σηκώσε γεμάτα να πεφτεί ο αμμος ανάμεσα στα δαχτυλάκια του. Μετά χτύπησε δυνατά τις παλάμες του κι έπαιζε έτσι: ένωνε τα χέρια του και τα χωρίζει, τα ένωνε και τα χωρίζει, το ένα ψήλα το άλλο χαμήλα, ο ουρανός και η γη και κουνισσάντε τα χέρια του όπως τα χορταράκια και τα κυμάτα, κουνισσάντε και χτυπάγαν κι ακουγόταν το χτύπημα με το κύμα και με το γέλαρο κι ο ουρανός με τη γη τ ακουγαν και λαμπάνε. Το παιδί απλώσε τα χεράκια του και μετά τα ένωσε σφιχτά κι άρχισε να τρεχάλαει στην ακρογιαλία να βγει απεξώ κι αφήσε απο μέσα όλα του τα πράγματα. Τώρα έτρεχε γρήγορα κι άρχισε να πηδάει, να πεφτεί, να γέλαει, μέχρι που πονέσαν τα πόδια του κι εκάσσε χαμώ. Στην ακρογιαλία φαίνονταν τα σημάδια απο τα πόδια του αλλά όχι όλα. Λίγο λίγο χανόνταν. Το παιδί έπεσε με το πρόσωπο στον αμμο κι άρχισε να ψαχνει έτσι. Οστρακο ασπρο, ζουζουνακι, ξύλο, οστρακο χρωματιστο, δυο ασπρα οστρακα, να, ταιριαζόνε. Ανακάθησε και τα ένωσε. Ενώθηκαν αμέσως.

Το παιδί ξαπλώσε δίπλα. Ήταν μοναχό κι ωραία. Όλα ήταν κοντά. Εκλείσε τα ενωμένα οστράκα στα χέρια του κι άρχισε να τραγουδάει δικό του τραγούδι.

Ο ΜΠΡΟΣΦΥΡΗΣ

Μίαν καλογραν εγεννήσε κι ήχαμε γιό Μπροσφυρή.
Την Παρασκευή γεννήθηκε, Σάββατον εβαφτιστή,
την Κυριακή την ταχινή ζητά ψωμί να φάη.
Σακκι κουκκία κοκκαλίσε ώστε να ξημερώση
κι ώστε να κραξέ ο πετεινός και να ξεφεγγαρώση,
κι απητιν εξημερώσεν εβάλαν και ζυμωναν.
Σφαλζουν το βού το βούδαλο, τση βούδαλιας τη μαννα,
και δεκοχτώ φουρνιές ψωμια και παλι δεν το φτάνει.
Και όγηκε κ εκαυκιστήκε πως αντρα δε φοβάται,
μητε τον αντρα το Φουκα, μητε το Νικηφορο,
μητε τον Παρατραχήλο, που τρεμ η γης κι ο κόσμος.
Ο βασιλιάς ως τοκούσε, πολυ του θαροφανη,
και πεμπει χιλίους στο σπαθι, τρακόσους στο πολέμ,
και παν και τονε βρίσκουνε στη μεση των προβάτω.
—Ωρα καλή, ωρε όσκε, ωρα καλή μαντατο.
Δεν ειδες καλογρας υγιό να τονε λεν Μπροσφυρή;
—Μαζώξετε μου τα όξα να σας τον αρμηνέψω.
Μαζώνουνε, μαζώνουνε, παμαζώμιο δεν έχουν.
Παιξέ ο Μπροσφυρης μια σφυρα στη μαντρα τα μαντρίζει
και με το κουρκουδακι ντου και μια σωρα τα κανει.
«Εγώ μαι καλογρας υγιός, εγώ μαι κι ο Μπροσφυρης,
εγώ μ όπου καυκιστήκα πως αντρα δε φοδούμαι,
μητε τον αντρα το Φουκα, μητε το Νικηφορο,
μητε τον Παρατραχήλο, που τρεμ η γης κι ο κόσμος».
Και παίρνουν τον και παν τονε κάτω στει Κατω Καμπους
και ραφτούν τα ματακία ντου με τρεις διπλές μπρισιμή
και δένουν τα χερακία ντου με τρεις διπλές καδένα,
δένουν τα ποδαράκια ντου τρεις διπλές αλυσίδα.
«Κλούθα μου, μαννα, κλούθα μου, κάτω στα λιθαδάκια,
να μη θρωμεσουν τα στενα που τα παλληκαράκια».
Κουνει και τα ματακία ντου, κοβγουνται τα μπρισιμια,
κουνει και τα χερακία ντου, κοβγουνται οι καδενες,
κουνει τα ποδαράκια ντου, πεφτούν οι γι-αλυσιδες.
Στο εμπα χιλίους ήκοψε, στο εδγα δυο χιλιαδες,
και στο δεξο ντου γυρισμα δεν ηυρηκε να κοψη,
μονο το Γιαννη το Φουκα σε μια θουρλία ποκατω,
και παιζει του μιν παπουτσα και παν τ αφθια ντου κάτω.